

Оповиті нитками долі

КУПИТИ

Кіка Хатзопулу майстерно поєднує давньогрецьку міфологію і постапокаліптичний світ: тут поряд зі звичайними людьми існують інаконароджені, які частково успадкували сили богів, а місто-держава Аланте потерпає від щоденних припливів і відокремлене від інших міст великою пустелею. Головна героїня Іо Ора — одна з трьох сестер, народжених мойрами, вона бачить нитки долі інших людей і може їх перерізати. Іо працює приватною детективкою, вистежуючи переважно зрадливих коханців і залежних підлітків, аж раптом одного з її клієнтів убиває жінка з перерізаною ниткою життя. Але ж це неможливо! Втім, це було не перше подібне вбивство. Королева мафії наймає Іо, щоб знайти винного, бо не потерпить такого свавілля на своїй території. У напарники дівчині вона дає свого помічника Едея, з яким Іо пов'язує нитка долі, от тільки хлопець про це геть не здогадується. Ситуація ускладнюється, коли Іо розуміє: їй необхідно знайти відповіді на всі питання, інакше світ загине.

Джорджу та моїй родині.
Наші долі з'єднані однією ниткою

Частина I
Та, що плете

Пролог
КЛАЦ!

ПІДВІСНИЙ ТРАМВАЙ РУХАВСЯ ВПЕРЕД на відстані лише кількох дюймів над водою, що значно піднялася після припливу. Біля станції його троси застогнали під вагою переповненого вагона — пасажери зазиралися, кидаючи сердиті, невдоволені погляди. Зовсім недавно на Шавлієвій вулиці обірвався трос, через що подорожні опинились у брудному каналі. Троє з них потрапили до лікарні: вода була надзвичайно холодною, дарма що наближалось літо.

У задній частині вагона жінка похилого віку перебирала в повітрі своїми поцяткованими пігментними плямами пальцями, ніби намагаючись зав'язати невидимий вузол. Вона не була народжена мойрами: між її пальцями не було анічогісінько, крім повітря. Уважалось, що цим жестом можна відігнати молодшу із сестер мойр — богиню долі, яка вирішує, коли слід обрізати нитку життя.

Як то кажуть: «Раз зав'яжеш — і вона зрозуміє, що ти не здаєшся».

У Мулах же додавали ще один рядок: «Зав'яжеш тисячу разів — а вона все одно розріже».

Жінка походила не з Мулів. Вона носила оздоблене хутром пальто, чисте й без латок, а її сиве волосся було зібране в стилі, притаманному представницям вищого класу — в охайну, заколоту на потилиці косу. Однак нефритів, що прикрашали її бронзові шпильки, вже не було — на їх місцях лишилися тільки темні порожні заглибини.

Ніби прощаючись, триси видали пронизливий звук — і трамвай поїхав. Стара зачекала, доки на станції нікого не залишиться, і пошкандибала по мосту, тягнучи позаду себе торбу на колесах, що гучно відлунювали в кожній вибоїні. Хоча вулиці були безлюдними, жінка все одно помічала кожний рух тіні чи випадковий звук.

Її чоловік, який був на двадцять років старший і обожнював лякати свою простодушну дружину, якось сказав, що вночі затопленими вулицями міста Аланте блукає нечисть. «Ця погань ховається в дівочих тінях, — дражнився він, — потім обплітає щиколотки й більше ніколи не відпускає». Стара вже давним-давно поховала його й згадувала не надто часто. А от про бридке чудовисько — мало не щодня. Вона могла заприсягнутися, що відчуває, як кайдани, зімкнені на її щиколотках, тягнуться за нею.

Як же їй хотілося бути народженою мойрами — відчувати цілісні й міцні нитки життя поміж пальцями. Жінка пришвидшила ходу, щоб чимскоріш опинитися вдома: там вона нарешті зможе вмотитися з чашечкою міцного чаю, наче в гніздечку, у своєму кріслі, вкритися пледом і прослухати по радіо фінальний епізод її улюбленої мелодрами.

Мабуть, серіал уже почався. Прослизнувши до квартири, вона одразу увімкнула радіо — і кімнату заповнили знайомі голоси акторів. Потім стара почала діставати із сумки свої мізерні покупки: ромашковий чай, упаковку сирних крекерів і банку засушеного інжиру, куплену по знижці, — аж раптом помітила, що вона в квартирі не сама.

Чиясь рука затиснула їй рота. Банка вислизнула з рук жінки і з гуркотом упала. Штовхаючи нападника, штурхаючи його ліктями, навімання дряпаючи, старенька щосили намагалася звільнитись. Її зачіска розпалася — білі пасма волосся тепер застинали їй зір; підшви черевиків стали липкими через розі-м'ятий інжир. Сусідка, яка жила через стінку, занепокоєно покликала жінку на ім'я.

«Не хвилюйся, — прошепотів їй на вухо нападник. Вона не могла второпати, чи це був людський голос, чи того оповитого тінями монстра. — Це ще не кінець».

Якби бажання старої здійснилось і вона все ж була мойрою, вона б

відчула, як із клубка її ниток висмикують нитку життя. Вона б побачила, як та тягнеться до стелі і зникає над головою. Вона б помітила, як той «хтось» натягує свою власну, срібну й міцну, як сталь, нитку між двома пальцями.

Старенька лише почула клацання.

І її нитка життя обірвалася.

Розділ I

ОБІРВАНА НИТКА

ІО СТОЯЛА НА КРАЮ ДАХУ, намагаючись переконати себе зробити перший крок.

Дівчина пояснювала це вже тисячу разів: вона боялась не висоти, а... межі. Іо спокійно їздила підвісним трамваєм і могла станцювати чечітку на вузькій терасі без огорожі, але для того щоб перейти підвісний міст, їй треба було зупинитися, кілька разів глибоко вдихнути й подумки вмовити себе зробити крок.

«Дурненька, — зверталася до Іо, коли та була маленька, її сестра Таїс. — Ти народжена мойрами, а це означає, що ти можеш бачити нитки долі. Хіба твоя ось-ось розірветься?»

Розуміючи одна одну з півпогляду, презирнувшись, Таїс і Ава, третя сестра, звалювали Іо на підлогу. Вони спліталися в «живий клубок», жартома билися між собою й реготали, аж доки Іо не визнавала поразку. Ава знаходила нитку життя Іо й кілька разів її смикала. Нитка натягувалася, сяючи так само яскраво, як і срібний ланцюжок.

«Подивися, — дорікала Таїс. — Міцна як ніколи».

«Ій просто подобається боятись, — пирхала Ава, — щоб мати причину байдикувати».

А маленька Іо щоразу скигвила: «Неправда!».

КУПИТИ